

Arrest

nr. 287 006 van 31 maart 2023
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

**Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat G. GASPART
Berckmansstraat 89
1060 BRUSSEL**

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IV^{de} KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Colombiaanse nationaliteit te zijn, op 7 november 2022 heeft ingediend tegen de beslissing van de adjunct-commissaris van 20 oktober 2022.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 17 januari 2023 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 6 maart 2023.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken D. DE BRUYN.

Gehoord de opmerkingen van verzoekster en haar advocaat M. KALIN *loco* advocaat G. GASPART en van attaché E. GUSSE, die verschijnt voor verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoekster, die verklaart van Colombiaanse nationaliteit te zijn, komt volgens haar verklaringen op 8 juli 2019 België binnen met een paspoort en verzoekt op 26 juli 2019 om internationale bescherming. Op 6 april 2020 beslist de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: de commissaris-generaal) tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus.

1.2. Op 21 april 2021 dient verzoekster een tweede verzoek om internationale bescherming in. Op 7 juni 2021 neemt de commissaris-generaal een beslissing houdende een niet-ontvankelijk verzoek (volgend verzoek).

1.3. Op 15 maart 2022 dient verzoekster een derde verzoek om internationale bescherming in. Op 7 juni 2022 neemt de adjunct-commissaris een beslissing houdende een niet-ontvankelijk verzoek (volgend verzoek).

1.4. Op 23 juni 2022 dient verzoekster een vierde verzoek om internationale bescherming in. Op 20 oktober 2022 neemt de adjunct-commissaris een beslissing houdende een niet-ontvankelijk verzoek (volgend verzoek). Dit is de thans bestreden beslissing, die de volgende dag aan verzoekster aangetekend wordt verzonden.

Deze beslissing luidt als volgt:

“A. Feitenrelaas

U, L. D. R. P. (...), verklaart de Colombiaanse nationaliteit te bezitten. U bent geboren op (...) 1977 te Supía (Caldas). Het grootste deel van uw leven bracht u door in Cartago (Valle del Cauca), waar ook het merendeel van uw familie woont. U bent gescheiden en hebt vijf kinderen. In Cartago hebt u altijd gewerkt in de branche van de fastfood. Eind december 2018 besloot u om in uw huis in Cartago een eigen fastfoodzaak te openen en er kant-en-klaarmaaltijden te verkopen. Ongeveer een maand later, rond 18 januari 2019, werd u daar opeens benaderd door twee onbekende leden van de criminele bende La Oficina, die u dwongen om hen maandelijks een vacuna of vast bedrag te betalen. Aangezien u dat geld niet had, vroeg u hen om later terug te komen. Begin februari kwam dan een aantal bendeleden terug en konden ze het geld van u innen. Een maand later, begin maart, kwamen er opnieuw onbekenden naar uw zaak om een som geld te vragen, waarbij u hen eveneens tijd vroeg om het geld bijeen te zoeken. Dit lukte u echter niet, waardoor u hen bij hun volgende bezoek niet kon betalen. Om die reden bevalen de bendeleden u Cartago te verlaten; als u dat niet deed, zouden ze u vermoorden. Uiteindelijk verliet u uw thuisstad en reisde u op 7 juli 2019 met het vliegtuig van Bogotá via Madrid richting Brussel. 's Anderendaags, op 8 juli 2019, kwam u aan in België, en op 26 juli 2019 wendde u zich tot de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ) waar u een eerste verzoek om internationale bescherming indiende. Een aantal van uw familieleden verblijft eveneens in België, waaronder uw zoon Y. A. R. P. (...) en drie van uw broers, namelijk E. de J. R. P. (...), F. A. R. P. (...) en J. A. R. P. (...). Uw andere broer, A. de J. R. P. (...) verzocht ook internationale bescherming in België, maar keerde recentelijk terug naar Colombia. Afgezien van uw internationaal paspoort legde u geen andere documenten voor ter staving van uw verzoek. Het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (CGVS) nam op 8 april 2021 een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. U diende geen beroep in bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (RvV).

Zonder naar uw land van herkomst te zijn teruggekeerd, heeft u op 21 april 2021 een tweede verzoek om internationale bescherming ingediend. U verwees naar de problemen die u aanhaalde in het kader van uw eerste aanvraag en vreesde nog steeds vermoord te worden omwille van de asielmotieven die u toen ingeroepen had. U verklaarde bovendien dat uw zoon en dochter in Colombia sinds uw vorige asielaanvraag waren lastiggevallen door de bende die u bedreigd had. Voorts nam u één of twee weken voor uw tweede verzoek om internationale bescherming deel aan een protest in Brussel om vrede te vragen in Colombia. U diende geen documenten in ter staving van uw verklaringen. Op 7 juni 2021 verklaarde het CGVS uw tweede verzoek nietontvankelijk, een beslissing waartegen u geen beroep aangetekend hebt.

U verliet België niet en bood zich op 15 maart 2022 opnieuw aan bij de DVZ om er een derde verzoek om internationale bescherming in te dienen. U verklaarde dat uw situatie nog steeds dezelfde is en verwees naar de bedreigingen waar u in uw vorige verzoek(en) gewag van maakte. U verklaarde in het geval van een terugkeer naar uw land van herkomst niet rustig te kunnen leven. Verder stelde u hier in België te hebben deelgenomen aan een vredesbetoging voor Colombia, en ook aan een tumor in de buik te lijden waarvoor u werd behandeld in België. Ter ondersteuning van uw verklaringen legde u een bundel medische documenten neer in verband met voorgaande. Het CGVS nam op 8 juni 2022 een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. U diende geen beroep in hiertegen.

Zonder België te hebben verlaten deed u op 23 juni 2022 een vierde verzoek om internationale bescherming bij de DVZ. U verklaart dat u bedreigd werd door de bende La Oficina en daardoor Colombia heeft verlaten. Mocht u terugkeren, vreest u dan ook door hen te worden gedood. Hetzelfde vreest u voor uw zoon J. S. C. R. (...) (°2005) – die inmiddels naar België is overgekomen en bij uw bijlage 26 werd gevoegd – en ook voor uw andere vier kinderen – uw zoon Y. (...) verblijft tevens in België (zie supra), uw

overige drie kinderen leven nog in Colombia. Voorts werd u hier geopereerd omwille van een maagtumor en wordt u thans medisch gecontroleerd aan uw hartkleppen. U legt geen bijkomende documenten neer ter staving van uw verklaringen.

B. Motivering

Wat betreft de beoordeling in toepassing van artikel 48/9 van de Vreemdelingenwet, moet vooreerst worden opgemerkt dat het Commissariaat-generaal naar aanleiding van uw vorige verzoek om internationale bescherming géén bijzondere procedurele noden in uw hoofde heeft kunnen vaststellen die het nemen van bepaalde specifieke steunmaatregelen rechtvaardigen.

Op grond van het geheel van de gegevens die actueel in uw administratief dossier voorhanden zijn, kan worden vastgesteld dat er zich géén bijkomende elementen aandienen noch door u worden aangereikt die hier een ander licht op werpen.

Bijgevolg blijft de vorige beoordeling onverkort gelden en kan er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Na onderzoek van alle stukken aanwezig in uw administratief dossier, dient vastgesteld te worden dat uw verzoek niet-ontvankelijk moet verklaard worden.

In overeenstemming met artikel 57/6/2, § 1, eerste lid van de Vreemdelingenwet, onderzoekt de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen in geval van een volgend verzoek bij voorrang of er nieuwe elementen of feiten aan de orde zijn, of door de verzoeker zijn voorgelegd, die de kans aanzienlijk groter maken dat de verzoeker voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt. Bij gebrek aan dergelijke elementen, verklaart de commissaris-generaal het verzoek niet-ontvankelijk.

Met betrekking tot de verklaringen die u aflegt en waarvan kan worden vastgesteld dat deze betrekking hebben op gebeurtenissen die volledig voortvloeien uit het asielrelaas dat u in het kader van uw vorig verzoek hebt uiteengezet, met name dreigementen door de bende (Los de) La Oficina (verklaring volgend verzoek, vraag 16), moet opnieuw worden beklemtoond dat uw vorig verzoek om internationale bescherming door het Commissariaat-generaal werd afgesloten met een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus omdat de geloofwaardigheid van uw vluchtrelaas op wezenlijke wijze ondermijnd werd en de door u aangehaalde feiten of redenen niet als bewezen werden beschouwd. De exacte motieven op grond waarvan de Commissaris-generaal tot deze bevinding kon komen, staan duidelijk en afdoende vermeld in de beslissing genomen in uw hoofde in het kader van uw eerste verzoek. U heeft hiertegen geen beroep ingediend bij de RvV.

Bijgevolg resten er u geen beroepsmogelijkheden meer met betrekking tot uw eerste verzoek en staat de beoordeling ervan vast, behoudens voor zover er, wat u betreft, kan worden vastgesteld dat er een nieuw element aanwezig is in de zin van de Vreemdelingenwet, dat de kans minstens aanzienlijk vergroot dat u voor internationale bescherming in aanmerking komt. Echter blijkt van dergelijk element geen sprake. U komt namelijk niet verder dan enerzijds summier te verwijzen naar de eerdere, ongeloofwaardig bevonden, bedreigingen in Colombia, en anderzijds kort een algemene situatie te beschrijven waarbij mensen zouden worden vermoord en er een avondklok zou zijn opgelegd (verklaring volgend verzoek, vraag 16). Dient echter te worden opgemerkt dat het louter herhalen van uw vorige asielmotieven de geloofwaardigheid ervan niet kan herstellen en u geen documenten neerlegt die de eerdere appreciatie van de asielinstanties zouden kunnen ombuigen. Wat de algemene veiligheidssituatie in Colombia betreft, wenst het CGVS te verwijzen naar de paragrafen hieromtrent die u verderop in deze beslissing kunt lezen.

In de mate dat u een vrees benoemt in hoofde van uw minderjarige zoon op uw bijlage, kan slechts worden vastgesteld dat u deze verklaring geenszins onderbouwt. U stelt namelijk enkel dat er veel leeftijdsgenoten van uw zoon vermoord worden in Cartago, dit in de context van conflicten tussen bendes onderling (verklaring volgend verzoek, vraag 23). Enige concrete incidenten, indicaties of redenen waardoor uw zoon het met zijn leven zou moeten bekopen vermeldde u echter niet (verklaring volgend verzoek, vragen 17 en 23). Voor het overige verklaarde u ten tijde van uw eerste verzoek dat uw kinderen geen bedreigingen kenden en evenmin andere problemen ondervonden (notities persoonlijk onderhoud d.d. 12/03/2020, p.10-11). Het louter beschrijven van een algemene bende-problematiek in de stad waar u

vandaan komt volstaat niet om een nood aan internationale bescherming aan te tonen, zowel voor u als uw minderjarige zoon.

Waar u overigens nog verwijst naar uw deelname aan een manifestatie (in België) (verklaring volgend verzoek, vraag 18), moet worden opgemerkt dat u hier reeds naar verwezen hebt ten tijde van uw derde verzoek en het CGVS daarbij vaststelde dat u op geen enkele wijze aantoonde dat u daardoor een persoonlijke, doelgerichte vrees dient te koesteren in het geval van een terugkeer naar Colombia. Ook uw medische problemen bieden geen aanleiding tot de toekenning van internationale bescherming in uw hoofde (verklaring volgend verzoek, vraag 13). Mocht u menen dat uw klinische toestand een verblijfsrechtelijke status zou kunnen rechtvaardigen, dan dient u zich te richten tot de daartoe geëigende procedure, zoals ook werd opgemerkt in het kader van uw vorige verzoek. Dat is een aanvraag voor een machtiging tot verblijf gericht aan de Minister of zijn gemachtigde op basis van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980.

Gelet op voorgaande, brengt u geen nieuwe elementen of feiten aan die de kans aanzienlijk groter maken dat u voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt. Evenmin beschikt het CGVS over dergelijke elementen.

Overeenkomstig artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet kan aan een verzoeker ook de subsidiaire beschermingsstatus worden toegekend wanneer er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict.

Uit de beschikbare informatie blijkt dat de veiligheidssituatie in Colombia het afgelopen decennium opmerkelijk verbeterd is. De veiligheidspolitiek die gevoerd werd door president Uribe en voortgezet werd door president Santos heeft zijn vruchten afgeworpen. Colombia werd onder Uribe en Santos een veiliger land. De rebellengroeperingen (FARC-EP en ELN) werden naar de rurale gebieden in de periferie van Colombia verdreven en de paramilitairen werden ontwapend. Op 30 november 2016 werd het vredesakkoord dat werd afgesloten met de FARC-EP geratificeerd door het Colombiaanse congres. Dit vredesbestand had een spectaculaire daling van het geweld gericht tegen burgers tot gevolg gehad. Het aantal burgerslachtoffers bereikte eind 2016 het laagste niveau in 42 jaar en tot op heden wordt er nog steeds vooruitgang geboekt wat betreft de implementatie van dit vredesakkoord.

Op 7 februari 2017 gingen de vredesonderhandelingen tussen de Colombiaanse overheid en de tweede grootste rebellengroepering, het ELN, van start. Het intern gewapend conflict met het ELN bleef onder de huidige president Duque evenwel voortduren. Confrontaties tussen de veiligheidsdiensten en andere rebellengroeperingen vinden nog steeds plaats in diverse regio's van Colombia. Bovendien blijkt uit de beschikbare informatie dat de gebieden die voorheen aan het FARC-EP toebehoorden ingepalmd worden door andere groeperingen, zoals het ELN, dissidenten van de FARC-EP, maar ook door de georganiseerde misdaad. Ook de activiteiten van de paramilitaire groeperingen zouden sinds de ondertekening van het vredesakkoord opnieuw uitgebreid zijn. Sinds 2020 is er een toename in de versnippering van gewapende groeperingen en georganiseerde misdaadgroepen. Hierdoor komt het vaker tot conflicten tussen deze verschillende groepen die meer territoriale controle over strategische gebieden willen.

Zowel uit de UNHCR Eligibility Guidelines for Assessing the International Protection Needs of Asylum-Seekers from Colombia van september 2015, beschikbaar op <https://www.refworld.org/docid/560011fc4.html> als uit de COI Focus Colombia: veiligheidssituatie van 2 augustus 2021, beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_colombia_veiligheidssituatie.pdf blijkt echter duidelijk dat het geweldsniveau, de aard van het geweld en de impact van het geweld in Colombia regionaal erg verschillend zijn. Deze sterk regionale verschillen typeren de veiligheidssituatie in Colombia. Uit de beschikbare informatie blijkt dat slechts een beperkt aantal departementen te kampen heeft met een gewapend conflict.

Zo is er sprake van een gewapend conflict tussen de rebellengroeperingen, de NIAG's (new illegal armed groups) en de Colombiaanse autoriteiten dat zich concentreert op het platteland in Norte de Santander, Arauca, Nariño, Cauca, Valle del Cauca, Chocó, Antioquia (Bajo Cauca), Zuid Cordoba en Putumayo. Het bestaan van een gewapend conflict in deze departementen brengt echter niet automatisch een reëel risico

op het lijden van ernstige schade tengevolge van willekeurig geweld in hoofde van de burgerbevolking met zich mee.

De situatie in deze departementen wordt vaak gekenmerkt door gevechten tussen gewapende groeperingen onderling en confrontaties tussen overheidstroepen en gewapende groeperingen alsook gewelddadige incidenten zoals doelgerichte moorden, bedreigingen, bloedbaden (-massacres) en het gebruik van landmijnen. De bevolking wordt hierdoor blootgesteld aan geweld, afpersing, restricties van de bewegingsvrijheid, gedwongen rekrutering, confinement en illegale activiteiten. Het geweld zorgt bovendien voor een groot aantal intern ontheemden.

Uit de beschikbare informatie blijkt dat de gewapende groeperingen momenteel aanwezig zijn in 273 gemeentes op een totaal van 1.123 Colombiaanse gemeentes. Er is een toename van zowel territoriale als sociale controle van de niet-statelijke gewapende groeperingen over bepaalde gebieden hetgeen het directe gevolg is van een afwezigheid van de staat in deze delen van het land. Echter, uit de geraadpleegde bronnen blijkt evenzeer dat de toename van controle en het daarmee gepaard gaande geweld, in de vorm van bloedbaden ('massacres), moorden en aanvallen op sociale leiders en mensenrechtenactivisten, voornamelijk doelgericht is hetgeen geen uitstaans heeft met artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet.

In de overige regio's en in de (groot)steden van Colombia is er geen sprake van een gewapend conflict en wordt het geweld gekenmerkt door gemeenrechtelijke criminaliteit, zoals interne afrekeningen tussen georganiseerde misdadagroepen, moorden, ontvoeringen, drugshandel, en afpersing.

Te benadrukken valt dat het geweld in de steden slechts in geringe en indirecte mate gelieerd is aan het gewapend conflict in de bovenvermelde departementen. Bij de moorden die in de steden worden gepleegd worden veelal burgers met een specifiek profiel geviséerd, zoals bijvoorbeeld vakbondsleiders, mensenrechtenactivisten of journalisten. Dit geweld heeft bijgevolg geen uitstaans met art. 48/4, §2, c) Vw. en houdt eerder verband met de criteria van de Vluchtelingenconventie. Het gemeenrechtelijk crimineel geweld in de Colombiaanse grootsteden, waaronder ontvoeringen, drugshandel en afpersingen, kadert evenmin binnen een gewapend conflict in de zin van art. 48/4, § 2, c) Vw., met name een situatie waarin de reguliere strijdkrachten van een staat confrontaties aangaan met gewapende groeperingen, of waarin twee of meer gewapende groeperingen onderling strijden. Bovendien blijkt uit de aard en/of de vorm waarin dit crimineel geweld plaatsvindt dat de slachtoffers van dit type geweld geviséerd worden voor een welbepaalde reden of doel (bv. wraak, losgeld, macht, etc.). Het (crimineel) geweld in Colombia is dan ook in wezen doelgericht, en niet willekeurig van aard.

De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na een grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er voor burgers in Colombia actueel geen reëel risico bestaat om slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een binnenlands gewapend conflict in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel blijkt.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, verklaar ik uw verzoek om internationale bescherming niet-ontvankelijk in de zin van artikel 57/6/2, § 1 van de Vreemdelingenwet.

Ik vestig uw aandacht op het feit dat tegen deze beslissing een niet-schorsend beroep kan worden ingediend overeenkomstig artikel 39/70, 2e lid van de Vreemdelingenwet.

Dit beroep dient te worden ingediend binnen een termijn van 10 dagen na de kennisgeving van de beslissing.

Indien u zich echter op het ogenblik van uw aanvraag in een situatie van vasthouding of detentie bevond of ter beschikking was gesteld van de regering dient het beroep ingediend te worden binnen een termijn van 5 dagen na de kennisgeving van de beslissing (artikel 39/57, § 1, 2e lid, 3° van de Vreemdelingenwet samen gelezen met artikel 74/8 of 74/9 van dezelfde wet).

Ik breng de minister en zijn gemachtigde ervan op de hoogte dat er, in het licht van de voorgaande vaststellingen en rekening houdend met alle relevante feiten in verband met de verzoeken om

internationale bescherming van betrokkene en met het volledige administratieve dossier, geen element bestaat waaruit kan blijken dat een verwijdering of terugnrijving van betrokkene naar zijn land van nationaliteit of van gewoonlijk verblijf het non-refoulementbeginsel zou schenden in het licht van de artikelen 48/3 en 48/4 van de vreemdelingenwet.”

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Het verzoekschrift

In een enig middel voert verzoekster de schending aan van artikel 57/6/2, § 1, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: Vreemdelingenwet).

Na het geven van een samenvatting van de motieven van de bestreden beslissing en het citeren van artikel 57/6/2, § 1, van de Vreemdelingenwet en van artikel 40 van de richtlijn 2013/32/EU van het Europees Parlement en de Raad van 26 juni 2013 betreffende gemeenschappelijke procedures voor de toekenning en intrekking van de internationale bescherming (herschikking), waarvan eerstgenoemde bepaling de omzetting vormt, betoogt verzoekster als volgt:

“Het Hof van Justitie heeft geoordeeld, in de zaak C-18/20, arrest XY van 9 september 2021, dat het begrip nieuwe elementen niet enkel elementen of bevindingen omvat die na de vaststelling van een beslissing van een vorig verzoek zijn ontstaan, maar ook elementen of bevindingen die nieuw zijn omdat zij voor het eerst door de verzoeker zijn voorgelegd. Uit de bewoordingen, de context en het doel van het desbetreffende artikel volgt immers dat er geen onderscheid wordt gemaakt naargelang het tijdstip waarop de nieuw aangevoerde elementen of bevindingen zich hebben voorgedaan.

36 (...)

37 (...)

De vrees van verzoekster voor haar minderjarig kind is een element die nieuw is in de zin van artikel 40.2 van de Richtlijn 2013/32. Dit is ook het geval voor het context van bendeconflict waarin haar zoon moest leven en die haar vrees concretiseert. Deze elementen moeten dan moet ook als nieuw worden beschouwd in de zin van artikel 57/6/2, §1 van de wet van 15.12.1980. Zij moeten dus ten gronde worden onderzocht. Verzoekster moet ook de kans krijgen, conform de samenwerkingsplicht en artikel 4 van de richtlijn 2011/95 om haar vrees dieper en gedetailleerder uiteen te zetten.

Er moet ook, per analogie, toepassing worden gegeven aan de rechtspraak van het Hof van Justitie in haar arrest van van 10 juni 2021, in de zaak C-921/19, LH t. Staatssecretaris van Justitie en Veiligheid. In dit arrest stelde het Hof dat elk nieuw document moet worden onderzocht, ook niet originele documenten of niet geauthentiseerde documenten. Dit vloeit voort uit het artikel 4 van de richtlijn 2011/95 die de lidstaten dwingt om rekening te houden met de neergelegde documenten. Het hof heeft in dit arrest ook aangeduid dat het nooit de bedoeling is geweest om in volgende verzoeken uitzonderingen te maken op artikel 4 van de richtlijn 2011/95 in geval van volgende verzoeken. In alle gevallen moet deze bepaling worden nagevolgd, inclusief wat de samenwerkingsverplichting betreft.

De nieuwe verklaringen van verzoekster over de vrees voor haar zoon in het context van bendeconflict moeten dus door de verwerende partij samen met de verzoekende partij worden onderzocht. Dit kan enkel in geval dat de verwerende partij de mogelijkheid geeft aan verzoekende partij om haar meer informatie te verschaffen en alle antwoorden brengt op de vragen of element die volgens verwerende partij doorslaggevend zouden zijn.

Men kan van de verzoekende partij niet verwachten dat zij in het kader van het neerleggen van haar verklaringen in een volgend verzoek alle details zou kunnen weergeven. Zeker gezien het feit dat er haar toen werd gezegd om kort te blijven.

Gezien er geen enkel onderzoek blijkt van deze nieuwe verklaringen van verzoekster omtrent haar vrees voor haar zoon in het kader van bendeconflicten in Cartagena, kan en niet worden besloten of dit al dan niet een nieuw element is die een verdere behandeling in de zin van artikel 40.3 van e Richtlijn 2013/32 rechtvaardigt en moet de beslissing worden vernietigd om dit onderzoek te voeren.

Verzoekster kon onmogelijk eerder haar vrees voor haar zoon inroepen, en op basis daarvan een aanvraag tot bescherming concretiseren, aangezien haar zoon toen nog in Colombia verbleef en per definitie niet door de Belgische asielinstanties beschermd kon worden. De basis voorwaarde om een aanvraag tot bescherming te laten onderzoeken is dat de persoon buiten haar land van nationaliteit moet zijn, wat toen niet het geval was.

Dit vormt een geldige uitleg, conforme artikel 57/6/2, §1 2de lid voor waarom zij tijdens de vorige procedure in beroep de nieuwe elementen die zij in huidige aanvraag inroept toen heeft laten gelden.

Daarnaast wenst zij te benadrukken dat zij vele moeite heeft gehad om een advocaat te vinden die aanvaarde haar te verdedigen in haar asielaanvraag. Het beroepstermijn van 10 dagen die geldt voor de niet ontvankelijkheidsbeslissingen is ook uiterst kort en laat amper de kans om een advocaat te vinden. Ook haar gezondheidstoestand heeft het voor haar moeilijker gemaakt om een beroep in te dienen. Deze elementen moet ook in rekening worden genomen en vormen een geldige uitleg in de zin van artikel 57/6/2, §1 2de lid.

Om deze redenen moet de bestreden beslissing worden vernietigd teneinde een onderzoek te laten voeren naar de nieuwe elementen die betrekking hebben op de vrees ten aanzien van de zoon van verzoekster."

2.2. Stukken

2.2.1. Aan het verzoekschrift worden geen nieuwe stavingstukken gevoegd.

2.2.2. Op 27 februari 2023 legt verwerende partij overeenkomstig artikel 39/76, § 1, tweede lid, van de Vreemdelingenwet bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) een aanvullende nota neer waarbij zij de COI Focus "Afghanistan. Veiligheidsincidenten (< ACLED) per provincie tussen 16 augustus 2021 en 30 juni 2022" van 23 september 2022 voegt en waarin zij refereert aan de COI Focus "Colombia: veiligheidssituatie" van 22 september 2022.

2.2.3. Ter terechtzitting legt verwerende partij overeenkomstig artikel 39/76, § 1, tweede lid, van de Vreemdelingenwet een aanvullende nota met de COI Focus "Colombia: veiligheidssituatie" van 22 september 2022 neer.

2.3. Beoordeling

2.3.1. Artikel 57/6/2, § 1, eerste lid, van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

"Na ontvangst van het volgend verzoek dat door de minister of diens gemachtigde werd overgezonden op grond van artikel 51/8, onderzoekt de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen bij voorrang of er nieuwe elementen of feiten aan de orde zijn, of door de verzoeker zijn voorgelegd, die de kans aanzienlijk groter maken dat de verzoeker voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt. Bij gebrek aan dergelijke elementen of feiten verklaart de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen het verzoek niet-ontvankelijk. In het andere geval, of indien de verzoeker voorheen enkel het voorwerp heeft uitgemaakt van een beslissing tot beëindiging bij toepassing van artikel 57/6/5, § 1, 1°, 2°, 3°, 4° of 5° verklaart de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen het verzoek ontvankelijk."

Om een volgend verzoek om internationale bescherming ontvankelijk te kunnen verklaren, moeten er dus nieuwe elementen aanwezig zijn die de kans aanzienlijk groter maken dat de verzoeker om internationale bescherming in aanmerking komt voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van dezelfde wet.

De Raad is niet bevoegd om naar aanleiding van de beoordeling van huidig volgend verzoek om internationale bescherming de beslissingen met betrekking tot verzoeksters vorige verzoeken om internationale bescherming nogmaals te beoordelen in beroep. De Raad heeft immers niet de bevoegdheid om opnieuw uitspraak te doen over elementen die reeds in beslissingen met betrekking tot eerdere verzoeken om internationale bescherming werden beoordeeld en die, gelet op het feit dat de desbetreffende beslissingen niet binnen de wettelijk bepaalde termijn werden aangevochten of een beroep ertegen werd verworpen, als vaststaand moeten worden beschouwd, behoudens wanneer een bewijselement wordt voorgelegd dat van aard is om op zekere wijze aan te tonen dat die eerdere beslissingen anders zouden zijn geweest indien het bewijselement waarvan sprake ten tijde van die eerdere beoordelingen zou hebben voorgelegen. Dit neemt echter niet weg dat hij bij de beoordeling van een volgend verzoek om internationale bescherming rekening mag houden met alle feitelijke elementen, ook met elementen die resulteren uit verklaringen die gedurende de behandeling van een vorig verzoek om internationale bescherming zijn afgelegd.

In het kader van het huidig (vierde) verzoek om internationale bescherming dient te worden vastgesteld dat verzoekster vasthoudt aan haar eerdere verklaringen over de bedreigingen door de bende *La Oficina* en over haar deelname aan een manifestatie. Zij stelt ook te vrezen dat haar minderjarige zoon vermoord

zal worden door de bendes die actief zijn in Valle del Cauca. Daarnaast wijst zij erop dat zij geopereerd is aan de tumor bij haar maag en dat ze nu haar hartkleppen aan het controleren zijn.

Wat dit betreft, wordt in de bestreden beslissing op goede gronden als volgt gemotiveerd:

“Met betrekking tot de verklaringen die u aflegt en waarvan kan worden vastgesteld dat deze betrekking hebben op gebeurtenissen die volledig voortvloeien uit het asielrelaas dat u in het kader van uw vorig verzoek hebt uiteengezet, met name dreigementen door de bende (Los de) La Oficina (verklaring volgend verzoek, vraag 16), moet opnieuw worden beklemtoond dat uw vorig verzoek om internationale bescherming door het Commissariaatgeneraal werd afgesloten met een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus omdat de geloofwaardigheid van uw vluchtrelaas op wezenlijke wijze ondermijnd werd en de door u aangehaalde feiten of redenen niet als bewezen werden beschouwd. De exacte motieven op grond waarvan de Commissaris-generaal tot deze bevinding kon komen, staan duidelijk en afdoende vermeld in de beslissing genomen in uw hoofde in het kader van uw eerste verzoek. U heeft hiertegen geen beroep ingediend bij de RvV.

Bijgevolg resten er u geen beroepsmogelijkheden meer met betrekking tot uw eerste verzoek en staat de beoordeling ervan vast, behoudens voor zover er, wat u betreft, kan worden vastgesteld dat er een nieuw element aanwezig is in de zin van de Vreemdelingenwet, dat de kans minstens aanzienlijk vergroot dat u voor internationale bescherming in aanmerking komt. Echter blijkt van dergelijk element geen sprake. U komt namelijk niet verder dan enerzijds summier te verwijzen naar de eerdere, ongeloofwaardig bevonden, bedreigingen in Colombia, en anderzijds kort een algemene situatie te beschrijven waarbij mensen zouden worden vermoord en er een avondklok zou zijn opgelegd (verklaring volgend verzoek, vraag 16). Dient echter te worden opgemerkt dat het louter herhalen van uw vorige asielmotieven de geloofwaardigheid ervan niet kan herstellen en u geen documenten neerlegt die de eerdere appreciatie van de asielinstanties zouden kunnen ombuigen. Wat de algemene veiligheidssituatie in Colombia betreft, wenst het CGVS te verwijzen naar de paragrafen hieromtrent die u verderop in deze beslissing kunt lezen. In de mate dat u een vrees benoemt in hoofde van uw minderjarige zoon op uw bijlage, kan slechts worden vastgesteld dat u deze verklaring geenszins onderbouwt. U stelt namelijk enkel dat er veel leeftijdsgenoten van uw zoon vermoord worden in Cartago, dit in de context van conflicten tussen bendes onderling (verklaring volgend verzoek, vraag 23). Enige concrete incidenten, indicaties of redenen waardoor uw zoon het met zijn leven zou moeten bekopen vermeldde u echter niet (verklaring volgend verzoek, vragen 17 en 23). Voor het overige verklaarde u ten tijde van uw eerste verzoek dat uw kinderen geen bedreigingen kenden en evenmin andere problemen ondervonden (notities persoonlijk onderhoud d.d. 12/03/2020, p.10-11). Het louter beschrijven van een algemene bende-problematiek in de stad waar u vandaan komt volstaat niet om een nood aan internationale bescherming aan te tonen, zowel voor u als uw minderjarige zoon.

Waar u overigens nog verwijst naar uw deelname aan een manifestatie (in België) (verklaring volgend verzoek, vraag 18), moet worden opgemerkt dat u hier reeds naar verwezen hebt ten tijde van uw derde verzoek en het CGVS daarbij vaststelde dat u op geen enkele wijze aantoonde dat u daardoor een persoonlijke, doelgerichte vrees dient te koesteren in het geval van een terugkeer naar Colombia. Ook uw medische problemen bieden geen aanleiding tot de toekenning van internationale bescherming in uw hoofde (verklaring volgend verzoek, vraag 13). Mocht u menen dat uw klinische toestand een verblijfsrechtelijke status zou kunnen rechtvaardigen, dan dient u zich te richten tot de daartoe geëigende procedure, zoals ook werd opgemerkt in het kader van uw vorige verzoek. Dat is een aanvraag voor een machtiging tot verblijf gericht aan de Minister of zijn gemachtigde op basis van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980.”

Hieruit blijkt dat de adjunct-commissaris het vierde verzoek om internationale bescherming van verzoekster op individuele wijze heeft onderzocht en omstandig en duidelijk de motieven heeft uiteengezet waarop hij zijn beslissing baseert. Te dezen onderneemt verzoekster in voorliggend verzoekschrift geen ernstige poging om de motieven van de bestreden beslissing te weerleggen of te ontkrachten. Het komt nochtans aan verzoekster toe om deze motieven aan de hand van concrete elementen en argumenten in een ander daglicht te plaatsen. Door zich louter te beperken tot het poneren dat de vrees voor haar minderjarig kind een nieuw element is en dat de “context van bendeconflict waarin haar zoon moest leven” haar vrees concretiseert, zonder deze context en de wijze waarop deze context haar vrees zou concretiseren *in concreto* toe te lichten, blijft verzoekster daartoe echter in gebreke.

De verwijzing naar rechtspraak van het Hof van Justitie van de Europese Unie (hierna: Hof van Justitie) over het begrip ‘nieuwe elementen’, is *in casu* niet dienstig. Verzoekster toont immers niet aan dat *in casu* een onderscheid wordt gemaakt naargelang het tijdstip waarop de nieuw aangevoerde elementen of bevindingen zich hebben voorgedaan. Ook de verwijzing naar rechtspraak van het Hof van Justitie waarin wordt gesteld dat elk nieuw document moet worden onderzocht, ook niet originele documenten of niet

geauthentiseerde documenten, is *in casu* niet dienstig nu verzoekster in het kader van haar vierde verzoek om internationale bescherming geen enkel document, al of niet origineel of geauthentiseerd, heeft voorgelegd.

Waar verzoekster nog aanvoert dat men van haar niet kan verwachten dat zij in het kader van het neerleggen van haar verklaringen in een volgend verzoek alle details zou kunnen weergeven, zeker gezien haar werd gezegd om kort te blijven, wijst de Raad er vooreerst op dat verzoekster aan het einde van het gehoor gevraagd werd of zij nog iets had toe te voegen en dat zij deze vraag negatief beantwoordde (administratief dossier, map 'X-verzoek', stuk 4, map 'DVZ', Verklaring volgend verzoek, vraag nr. 24). Bovendien ziet de Raad niet in – en verzoekster licht niet toe – tegen welk motief van de bestreden beslissing deze grief gericht is. De Raad wijst erop dat verzoekster in geen van de hierboven aangehaalde motieven wordt verweten onvoldoende gedetailleerde verklaringen te hebben afgelegd. Ten slotte laat verzoekster in haar verzoekschrift na de details weer te geven waarvan zij stelt dat zij deze niet heeft kunnen geven in de loop van de administratieve procedure.

Waar verzoekster nog laat gelden dat zij onmogelijk eerder haar vrees voor haar zoon kon invoeren en op basis daarvan een verzoek om internationale bescherming concretiseren, aangezien haar zoon toen nog in Colombia verbleef en per definitie niet door de Belgische asielinstanties beschermd kon worden, doet zij geen afbreuk aan de pertinente vaststellingen in de bestreden beslissing dat (i) zij ten tijde van haar eerste verzoek verklaarde dat haar kinderen geen bedreigingen kenden en evenmin andere problemen ondervonden en dat (ii) het louter beschrijven van een algemene benedeproblematiek in de stad waar zij vandaan komt niet volstaat om een nood aan internationale bescherming aan te tonen. Beide vaststellingen worden door verzoekster niet betwist, laat staan weerlegd of ontkracht.

Waar verzoekster nog benadrukt dat zij veel moeite heeft gehad “om een advocaat te vinden die aanvaardde haar te verdedigen in haar asielaanvraag”, kan de Raad slechts vaststellen dat haar inspanningen hebben geloond en dat zij een advocaat heeft gevonden die erin geslaagd is huidig verzoekschrift tijdig in te dienen. Hetzelfde geldt waar zij haar gezondheidstoestand invoert als element dat het voor haar moeilijker gemaakt heeft om een beroep in te dienen. Ten overvloede wijst de Raad er nog op dat de omstandigheid dat verzoekster veel moeite had “om een advocaat te vinden die aanvaardde haar te verdedigen in haar asielaanvraag” ook gezien kan worden als een indicatie dat zij geen nood heeft aan internationale bescherming en dat de advocaten die niet aanvaard hebben om haar te verdedigen in haar asielaanvraag hun rol als “eerste rechter” oordeelkundig hebben opgenomen. Voor zover verzoekster met haar betoog kritiek uit op de wettelijke termijn van 10 dagen om een beroep in te dienen, komt haar kritiek neer op wetskritiek waar de Raad zich niet over uit te laten heeft.

Het betoog van verzoekster is niet dienstig om de gedetailleerde en pertinente motieven van de bestreden beslissing, die draagkrachtig zijn, steun vinden in het administratief dossier en betrekking hebben op de door haar ingeroepen nieuwe elementen, te weerleggen of te ontkrachten. Het geheel van deze motieven blijft dan ook onverminderd overeind en wordt door de Raad tot de zijne gemaakt en beschouwd als zijnde hier hernomen.

Verzoekster slaagt er bijgevolg niet in om nieuwe elementen aan te brengen die de kans aanzienlijk groter maken dat zij in aanmerking komt voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van dezelfde wet.

Met betrekking tot de actuele veiligheidssituatie in Colombia wordt in de bestreden beslissing als volgt gemotiveerd:

“Uit de beschikbare informatie blijkt dat de veiligheidssituatie in Colombia het afgelopen decennium opmerkelijk verbeterd is. De veiligheidspolitiek die gevoerd werd door president Uribe en voortgezet werd door president Santos heeft zijn vruchten afgeworpen. Colombia werd onder Uribe en Santos een veiliger land. De rebellengroeperingen (FARC-EP en ELN) werden naar de rurale gebieden in de periferie van Colombia verdreven en de paramilitairen werden ontwapend. Op 30 november 2016 werd het vredesakkoord dat werd afgesloten met de FARC-EP geratificeerd door het Colombiaanse congres. Dit vredesbestand had een spectaculaire daling van het geweld gericht tegen burgers tot gevolg gehad. Het aantal burgerslachtoffers bereikte eind 2016 het laagste niveau in 42 jaar en tot op heden wordt er nog steeds vooruitgang geboekt wat betreft de implementatie van dit vredesakkoord.

Op 7 februari 2017 gingen de vredesonderhandelingen tussen de Colombiaanse overheid en de tweede grootste rebellengroepering, het ELN, van start. Het intern gewapend conflict met het ELN bleef onder de huidige president Duque evenwel voortduren. Confrontaties tussen de veiligheidsdiensten en andere rebellengroeperingen vinden nog steeds plaats in diverse regio's van Colombia. Bovendien blijkt uit de

beschikbare informatie dat de gebieden die voorheen aan het FARC-EP toebehoorden ingepalmd worden door andere groeperingen, zoals het ELN, dissidenten van de FARC-EP, maar ook door de georganiseerde misdaad. Ook de activiteiten van de paramilitaire groeperingen zouden sinds de ondertekening van het vredesakkoord opnieuw uitgebreid zijn. Sinds 2020 is er een toename in de versnippering van gewapende groeperingen en georganiseerde misdaadgroepen. Hierdoor komt het vaker tot conflicten tussen deze verschillende groepen die meer territoriale controle over strategische gebieden willen.

Zowel uit de UNHCR Eligibility Guidelines for Assessing the International Protection Needs of Asylum-Seekers from Colombia” van september 2015, beschikbaar op <https://www.refworld.org/docid/560011fc4.html> als uit de COI Focus Colombia: veiligheidssituatie van 2 augustus 2021, beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_colombia_veiligheidssituatie.pdf blijkt echter duidelijk dat het geweldsniveau, de aard van het geweld en de impact van het geweld in Colombia regionaal erg verschillend zijn. Deze sterk regionale verschillen typeren de veiligheidssituatie in Colombia. Uit de beschikbare informatie blijkt dat slechts een beperkt aantal departementen te kampen heeft met een gewapend conflict.

Zo is er sprake van een gewapend conflict tussen de rebellengroeperingen, de NIAG's (new illegal armed groups) en de Colombiaanse autoriteiten dat zich concentreert op het platteland in Norte de Santander, Arauca, Nariño, Cauca, Valle del Cauca, Chocó, Antioquia (Bajo Cauca), Zuid Cordoba en Putumayo. Het bestaan van een gewapend conflict in deze departementen brengt echter niet automatisch een reëel risico op het lijden van ernstige schade tengevolge van willekeurig geweld in hoofde van de burgerbevolking met zich mee.

De situatie in deze departementen wordt vaak gekenmerkt door gevechten tussen gewapende groeperingen onderling en confrontaties tussen overheidstroepen en gewapende groeperingen alsook gewelddadige incidenten zoals doelgerichte moorden, bedreigingen, bloedbaden (-massacres) en het gebruik van landmijnen. De bevolking wordt hierdoor blootgesteld aan geweld, afpersing, restricties van de bewegingsvrijheid, gedwongen rekrutering, confinement en illegale activiteiten. Het geweld zorgt bovendien voor een groot aantal intern ontheemden.

Uit de beschikbare informatie blijkt dat de gewapende groeperingen momenteel aanwezig zijn in 273 gemeentes op een totaal van 1.123 Colombiaanse gemeentes. Er is een toename van zowel territoriale als sociale controle van de niet-statelijke gewapende groeperingen over bepaalde gebieden hetgeen het directe gevolg is van een afwezigheid van de staat in deze delen van het land. Echter, uit de geraadpleegde bronnen blijkt evenzeer dat de toename van controle en het daarmee gepaard gaande geweld, in de vorm van bloedbaden ('massacres), moorden en aanvallen op sociale leiders en mensenrechtenactivisten, voornamelijk doelgericht is hetgeen geen uitstaans heeft met artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet.

In de overige regio's en in de (groot)steden van Colombia is er geen sprake van een gewapend conflict en wordt het geweld gekenmerkt door gemeenschappelijke criminaliteit, zoals interne afrekeningen tussen georganiseerde misdaadgroepen, moorden, ontvoeringen, drugshandel, en afpersing.

Te benadrukken valt dat het geweld in de steden slechts in geringe en indirecte mate gelieerd is aan het gewapend conflict in de bovenvermelde departementen. Bij de moorden die in de steden worden gepleegd worden veelal burgers met een specifiek profiel geviséerd, zoals bijvoorbeeld vakbondsleiders, mensenrechtenactivisten of journalisten. Dit geweld heeft bijgevolg geen uitstaans met art. 48/4, §2, c) Vw. en houdt eerder verband met de criteria van de Vluchtelingenconventie. Het gemeenschappelijk crimineel geweld in de Colombiaanse grootsteden, waaronder ontvoeringen, drugshandel en afpersingen, kadert evenmin binnen een gewapend conflict in de zin van art. 48/4, §2, c) Vw., met name een situatie waarin de reguliere strijdkrachten van een staat confrontaties aangaan met gewapende groeperingen, of waarin twee of meer gewapende groeperingen onderling strijden. Bovendien blijkt uit de aard en/of de vorm waarin dit crimineel geweld plaatsvindt dat de slachtoffers van dit type geweld geviséerd worden voor een welbepaalde reden of doel (bv. wraak, losgeld, macht, etc.). Het (crimineel) geweld in Colombia is dan ook in wezen doelgericht, en niet willekeurig van aard.

De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na een grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er voor burgers in Colombia actueel geen reëel risico bestaat om slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een binnenlands gewapend conflict in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel blijkt.”

Bovenstaande analyse, die door verwerende partij bevestigd wordt in haar op 27 februari 2023 neergelegde aanvullende nota onder verwijzing naar de COI Focus “Colombia: veiligheidssituatie” van 22 september 2022, die ter terechtzitting wordt neergelegd, wordt door verzoekster niet betwist in haar

verzoekschrift. Verzoekster brengt zelf geen informatie bij waaruit kan blijken dat de inlichtingen waarop bovenstaande analyse is gebaseerd niet actueel of correct zouden zijn of dat daaruit de verkeerde conclusies zijn getrokken.

Gelet op het geheel van wat voorafgaat, treedt de Raad de adjunct-commissaris bij waar deze besluit dat verzoekster geen nieuwe elementen aanbrengt die de kans aanzienlijk groter maken dat zij voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van dezelfde wet in aanmerking komt.

Bijgevolg heeft de adjunct-commissaris in de bestreden beslissing ten aanzien van verzoekster terecht besloten tot de niet-ontvankelijkheid van haar (volgend) verzoek om internationale bescherming.

Een schending van artikel 57/6/2, § 1, van de Vreemdelingenwet wordt niet aangetoond.

2.3.2. Waar verzoekster vraagt om de bestreden beslissing te vernietigen, wijst de Raad erop dat hij slechts de bevoegdheid heeft om de beslissing van de adjunct-commissaris houdende een niet-ontvankelijk verzoek (volgend verzoek) te vernietigen om redenen vermeld in artikel 39/2, § 1, tweede lid, 2°, van de Vreemdelingenwet. Zoals blijkt uit wat voorafgaat, toont verzoekster echter niet aan dat er een substantiële onregelmatigheid kleeft aan de bestreden beslissing die door de Raad niet kan worden hersteld, noch toont zij aan dat er essentiële elementen ontbreken die inhouden dat de Raad niet kan komen tot een bevestiging of een hervorming zonder aanvullende onderzoeksmaatregelen hiertoe te moeten bevelen. Het verzoek tot vernietiging kan bijgevolg niet worden ingewilligd.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op eenendertig maart tweeduizend drieëntwintig door:

dhr. D. DE BRUYN,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. I. VERLOOY,

toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

I. VERLOOY

D. DE BRUYN